

Jeg synes, det var meget, meget interessant, at der ikke kom noget citat af, hvad det var, jeg skulle have sagt, og som modsagde det, jeg sagde nu.

Frank Dahlgaard (UP):

Nej, finansministeren er jo en dreven politiker. Det er jo godt, at vi har en finansminister, der er erfaren. Det, han sagde i fjernsynet, var jo, at det kan betyde en stramning af statsfinanserne – ikke at det ville gøre det – men at det *kan* betyde det.

Men hele signaleringen og hele oplægget fik befolkningen og naive Frank Dahlgaard til at tro, at nu stod den på bankekød, hvis det blev et nej. Det indtryk, som helt klart var i offentligheden, gjorde finansministeren eller hans ministerkolleger jo intet for at korrigere.

Så finansministeren har jo – det må finansministeren vel medgive bare en lille smule – givet et skævt, et forkert, et for mørkt billede af situationen i tilfælde af et nej.

Vi har jo oplevet et nej før, nemlig i juni 1992, og der skete såmænd stort set ingenting på finansmarkederne eller med økonomien i øvrigt. Og denne gang har det jo direkte været en positiv reaktion.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Nu ved jeg ikke, hvad hr. Frank Dahlgaard mener med, at han er naiv. Tænker han på de midler, han modtog fra de britiske EU-modstandere? Var det deri, naiviteten bestod? Jeg ved det ikke. Jeg har egentlig ikke opfattet hr. Frank Dahlgaard som særlig naiv, men derimod som en meget energisk, meget enøjet propagandist for et nej til dansk medlemskab af euroen.

Men jeg vil godt sige: Jeg er fuldstændig uforandret af den opfattelse, at nej fra Danmark betyder en mere usikker situation og på sigt en mindre velstandsfremgang, end vi kunne have fået.

Det er der mange mennesker, der har svært ved at forstå – også i lyset af, at det går så hamrende godt i Danmark. Kan det så komme til at gå endnu bedre? Den undren kan jeg godt forstå.

Men min opfattelse af, hvordan sammenhænge er, er uforandret og vil ikke blive påvirket af lige gyldigt hvor mange spørgsmål eller udlægninger, hr. Frank Dahlgaard kommer med i Folketingets spørgetid.

Frank Dahlgaard (UP):

Det ville vel egentlig være pinligt, hvis der efter dette folkeafstemningsnej ikke kom nogen spørgsmål om reaktionen, som jo nærmest var positiv:

Renten er faldet, aktiekurserne er steget, inflationen er i dag lavere i Danmark end i euroområdet. Vi har fået en vismandsrapport, der aldrig nogen sinde har beskrevet dansk økonomi i så fin en situation efter et nej.

Men tak til finansministeren for at holde fast i, at det ser sort ud – eller i hvert fald: Det kunne have været endnu bedre, og det kan man jo altid sige. Så jeg tror ikke, vi kommer længere med det her spørgsmål.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Nej, men for historieskrivningens skyld og for ikke, vi skal have de samme misforståelser som indledning næste gang, vi skal have spørgetid, så vil jeg godt sige, at det, jeg har talt om i ugerne op til folkeafstemningen om behovet for finanspolitiske stramninger i nejsituationen, som af andre grunde var uønskede og unødvendige, er den risiko, som kan komme på et eller andet tidspunkt i fremtiden, vi ikke kender, på samme måde, som vi oplevede det i 1997/1998; en eller anden grad af pres mod den danske krone i en situation, som så kan være en selvstændig, enkeltstående, nødvendig begrundelse for at tage nogle penge fra den danske befolkning, som vi ellers ikke havde behøvet at tage fra dem.

Vi er heldigvis ikke i nærheden af den situation lige nu, og det tilskriver jeg først og fremmest, at den danske regering har været så udtrykkelig og håndfast, som muligt er, i tilkendegivelsen om, at uanset udfaldet af folkeafstemningen står vi klippefast på fastkurspolitikken. Vi vil ikke lade os løbe over ende. Vi er villige til at tage de konsekvenser i den øvrige økonomiske politik, der måtte blive nødvendige for at fastholde fastkurspolitikken. Det er åbenbart det – i lyset af den lange, gode karakterbog, vi har i så henseende – der har virket beroligende på markederne, også i højere grad, end jeg havde troet var muligt.

Det er lykkeligt for Danmark, og vi skal jo ikke bruge tiden til at snakke os væk fra, at det er lykkeligt for Danmark.

Frank Dahlgaard (UP):

Tak, for her var jo i slutbemærkningen en erkendelse af, at finansministeren alligevel blev overrasket, ligesom jeg, over, at et nej ligefrem kan